



پرتغال - از وضعیت بهتری برخوردار است و «وستهم یونایتد» از ناپولی ثروت بیشتری دارد. تمامی این اتفاقات باعث شده «آرسن ونگر» عنوان کند رقابت‌های قاره‌ای به یک انقلاب نیازمند است: «مطمئن هستم که به زودی شاهد تغییرات خواهیم بود. این راهی است تا دیگر باشگاه‌ها با لیگ برتر انگلیس مقابله کنند. شاید بازی‌های لیگ قهرمانان اروپا آخر هفته برگزار و بازی‌های داخلی به روزهای سه‌شنبه و چهارشنبه منتقل شود چرا که حالا ارزش لیگ برتر حتی از لیگ قهرمانان اروپا نیز در جایگاه بالاتری قرار گرفته است.»

حالا همانند چند دهه پیش، باز هم یک ایتالیایی مصمم به ایجاد تغییرات و جلوگیری از قدرتمندتر شدن انگلیسی‌ها است؛ «آندره آ آنیلی» مالک باشگاه یوونتوس و مدیر اتحادیه باشگاه‌های اروپا، فشار خود به روی یوفا را افزایش داده تا به تیم‌های بزرگ کمک کند از تمام توان تبلیغاتی خود بهره ببرند. مرد ایتالیایی درباره هدف خود می‌گوید: «نمایش بیشتر و توسعه برندها. امروز همه چیز به دیده شدن برند بستگی دارد.»

او خواهان برگزاری بازی‌های قاره‌ای بیشتر نسبت به رقابت‌های داخلی است تا توجه را از روی لیگ برتر انگلیس بردارد. او در سال ۲۰۱۸ پیشنهاد خود را ارائه کرد که در آن ۳۲ تیم این بار در چهار گروه هشت تیمی کنار هم قرار بگیرند و هر تیم حداقل ۱۴ مسابقه برگزار کند. هدف این طرح چه بود؟ بازی‌های بیشتر میان تیم‌های بزرگ، ارزش حق پخش را بالاتر خواهد برد و با بالا رفتن اهمیت بازی‌های اروپایی، از اهمیت مسابقات لیگ‌های داخلی کاسته می‌شود.

برای پیش‌بینی در خصوص آینده، به گذشته بنگرید، تاریخ را بخوانید و آینده را متصور شوید؛ فوتبال از دهه ۱۹۸۰ تاکنون تغییرات زیادی داشته و نباید فکر کنیم در همین نقطه باقی خواهد ماند.

عبور برای تیم‌های به اصطلاح «غیر بزرگ» نبود. در ادامه تفکرات برلوسکینی بی‌اثر شد و در سال ۲۰۰۳ یوفا تعداد تیم‌های حاضر در این تورنمنت را به ۳۲ افزایش داد؛ یعنی درست فرمتی که امروز نیز شاهد آن هستیم. به این ترتیب با از بین رفتن نگاه‌های «خود برتر بینی»، از سال ۲۰۰۳ به این سمت با وجود عدم اعمال تغییرات در لیگ قهرمانان اروپا، سال به سال اهمیت این تورنمنت افزایش یافت و حالا رسیدن به این رقابت‌ها و کسب سهمیه حضور در «لیگ قهرمانان اروپا» از کسب عنوان قهرمانی در برخی جام‌های داخلی نیز اهمیتی به مراتب بیشتر پیدا کرده است. این رقابت‌ها همان جام مقدسی است که بسیاری از باشگاه‌های اروپایی به دنبالش بودند ولی به نظر می‌رسد برای ارضای باشگاه‌های بزرگ، به زودی تورنمنتی جدید به دنیا معرفی شود. حالا مدتی است که صدای نارضایتی و خستگی باشگاه‌های بزرگ از این رقابت‌ها - که در دهه ۹۰ متولد شد - باز هم به گوش می‌رسد. بله؛ تاریخ همواره تکرار می‌شود و یوفا در سومین دهه عمر باشکوه‌ترین تورنمنت خود، اکنون با چالشی جدید مواجه شده است. این مرتبه مشکل تنها در بهره بردن از حداکثر پتانسیل تبلیغاتی نیست بلکه واکنشی به درک کامل آن است. لیگ برتر انگلیس اکنون خود را به یک پدیده فرهنگی و لیگی بزرگ تبدیل کرده است و خود را تافته جدا بافته می‌داند. امروزه در فوتبال انگلیس قراردادهای حق پخش بازی‌ها چنان مبالغی را در اختیار باشگاه‌ها قرار داده که برای برخی از باشگاه‌های اروپایی در حد یک رویا است. شش تیم از ده تیم ثروتمند جهان در سال گذشته از لیگ برتر انگلیس بوده‌اند. حتی تیم‌های رتبه پایین این لیگ هم از برخی باشگاه‌های بزرگ دیگر لیگ‌های اروپایی وضعیت بهتری دارند؛ به عنوان مثال برایتون از تیم بنفیکا - قهرمان پنج دوره از شش دوره اخیر لیگ

دست بدهد. این یک تهدید بزرگ بود. باور دارم که برلوسکینی ایده سوپر لیگ را برای مخفی کردن هدف اصلی‌اش مورد استفاده قرار داد.» سرانجام فرمت جدید «جام باشگاه‌های اروپا» در فصل ۹۳-۱۹۹۲ به همگان معرفی شد و این مساله به یوفا کمک کرد تا با برداشتن توجهات از لیگ برتر انگلیس، خود را به کانون توجهات و پرچمدار رقابت‌های باشگاهی تبدیل کند. آنها از «Television Event And Media» - به اختصار TEAM - کمک گرفتند تا یک برند قابل احترام تشکیل دهند؛ محصولی بازاری که بتواند نیاز تبلیغاتی تیم‌های حاضر را به طور کامل تأمین کند. نام این رقابت جدید نیز «لیگ قهرمانان اروپا» گذاشته، برای آن یک سرود مشخص - Zadok the Priest اثر Handel - ساخته و رنگ‌هایی خاص به این تورنمنت اختصاص داده شد. ضمن اینکه توپ‌های ستاره‌دار نیز به عنوان لوگوی این تورنمنت برگزیده شدند. یک نمایش جدید تلویزیونی که همگان را به اهداف کوچک و بزرگ‌شان می‌رساند.

در ابتدا این رقابت‌ها شامل دو مرحله حذفی و یک مرحله گروهی هشت تیمی بود تا تیم‌های بزرگ بیش از پیش به مصاف هم بروند. در فینال نخستین دوره بازی‌ها دو تیم میلان و مarsey به مصاف هم رفتند؛ جایی که مarsey توانست با یک گل میلان برلوسکینی را شکست دهد! نتیجه بازی به مذاق مالک ایتالیایی خوش نیامد چرا که این رقابت‌ها از نظر او فقط به بزرگان اختصاص داشت و تیم فرانسوی نمی‌توانست جزو بزرگان باشد! به منظور جلوگیری از این اتفاق، پیشنهاد فرمت صعود به مرحله حذفی از مرحله گروهی در فصل ۹۹-۱۹۹۸ مورد استفاده قرار گرفت و در اوایل قرن ۲۱ هم مرحله دوم گروهی برای مدتی به رقابت‌ها افزوده شد اما هیچ‌کدام از این غربالگری‌ها سدی غیر قابل

دعوت شده بود. او سال‌ها بعد در مصاحبه با «ایندیپندنت» در این خصوص گفت: «من آنچه را که تصور داشتم سیلویو می‌خواهد برایش طراحی کردم، نه آنچه که فوتبال نیاز داشت. سوپر لیگ براساس معیارهای تلویزیونی ساخته شد و برای بازارهای تلویزیونی بهترین لیگ ممکن بود.»

البته افراد دیگری هم در سرتاسر اروپا «تغییر» را الزامی می‌دیدند؛ به عنوان مثال مسئولان باشگاه رنجرز که در آستانه نهمین قهرمانی متوالی خود در لیگ اسکاتلند قرار داشتند، بر این باور بودند که جام باشگاه‌های اروپا به تغییرات اساسی نیاز دارد. «کمپبل اوگیلوی» از مسئولان وقت باشگاه در این خصوص گفت: «داخل کشور در اوج بودیم اما در اروپا این امکان وجود داشت که با یک بازی از دور رقابت‌ها کنار برویم. این مساله باعث شد همه به این بیندیشیم که چگونه می‌توان رو به جلو حرکت کرد؟ می‌توانیم فرمتی درست کنیم که هر تیم حداقل سه بازی خانگی و در مجموع حداقل شش بازی انجام بدهد؟ تغییرات از این نقطه آغاز شد.» از یک سو فلین قصد داشت در لابی با «یوفا»، آنها را به قبول پیشنهاد ایجاد «سوپر لیگ اروپا» با حضور ۱۸ تیم راضی کند و از سوی دیگر و به صورت همزمان، اوگیلوی نیز معرفی طرح خود - شامل بازی‌هایی با فرمت لیگ و حذفی - را پیش می‌برد. گرچه هر دو تلاش اولیه مرد اسکاتلندی از سوی سران یوفا رد شد اما پس از مشاهده طرح برلوسکینی، یوفا گزینه چندانی مقابل خود نمی‌دید. اتحادیه فوتبال اروپا با ترس از لیگ برتر انگلیس و بالا رفتن قدرت رسانه‌ای آنها، کنگره‌ای در سال ۱۹۹۱ تشکیل داد و سرانجام در پاییز همان سال با سومین درخواست اوگیلوی موافقت کرد. فلین در این خصوص می‌گوید: «یوفا تشخیص داد این امکان وجود دارد که کنترل خود بر باشگاه‌ها را به دلیل ارزش بالای تلویزیون از